

[Jørgen Jensen]

til for at sikre, at vi får en anden regering og en anden politik.

Ellers vil jeg gerne sige: skal man tro regeringspartierne, den borgerlige opposition, Arbejdsgiverforeningen og, om end lidt tilbageholdende, også LO, er Danmark nærmest på fallittens rand. Så er vi i den situation, at vi er ved at blive sat under administration af de storbanker ude i verden, hvor vi har lånt penge. Ikke alene det, men vi er også ude af stand til at beskæftige de mange unge, der melder sig til arbejdsmarkedet for at skabe værdier, og det er vi, fordi vi, som man siger, mangler penge til at opbygge eller forny produktionsapparatet. Vi kan ikke konkurrere med udlandet, for lønningerne er for høje og en meget stor del af lønarbejderne er uvillige til at tage arbejde og vil hellere gå på understøttelse som arbejdsløse.

Man påstår også, at lønarbejderne forbruger for meget, og det til trods for, at ingen lønarbejder får den fulde værdi af det, han skaber. Det er en kendsgerning, at profitten tager sin store andel, og dertil kommer afgifter og skatter. Alligevel påstår man, at forbruget hos lønarbejdere og pensionister er den egentlige grund til, at vi har et underskud på betalingsbalancen, en stigende udlandsgæld og en næsten ubetalelig rentebyrde.

Vi benægter ikke, at vi har underskud på betalingsbalancen. Vi benægter ikke, at vi har en stor gæld og en rentebyrde. Men at sige, at netop det er grunden til, at man ikke kan lade lønarbejderne forhandle frit om prisen på deres arbejde, er noget ganske andet, men det er baggrunden for, at skiftende regeringer under krisen – hvad enten det var en ren venstre-regering under Hartling eller en ren socialdemokratisk mindretalsregering under Anker Jørgensen eller den nuværende SV-regering – har grebet ind direkte, som det er sket med dyrtidsreguleringen, og har suspenderet dele af overenskomsterne, altså dele af den kontrakt, der er indgået mellem arbejdere og arbejdsgivere. Under de løbende møder, som afholdes i denne tid mellem Arbejdsgiverforeningen og LO, har regeringen jo også bevidst og direkte støttet arbejdsgiverne med udtalelser om, at man vil gennemføre nye afgifter og skatteforhøjelser, hvis der bliver givet indrømmelser til arbejderne krav.

Men påstandene om, at Danmark er et fallitbo, og om, at det er en økonomisk katastrofe, der truer vort land, er ikke rigtige. De er i hvert fald kun rigtige, hvis man fortsætter indkomstpoltikken, dvs. den eftergivenesshed over for storkapitalen og over for spekulanter, som ligger i denne politik.

Selv om vi nu har haft en åben krise i de sidste fem år, er det en kendsgerning, at der i Danmark produceres stadig flere værdier. Det er også en kendsgerning, at produktiviteten er øget i denne periode. Dermed kan det afvises, at lønarbejdere og pensionister skulle have opslugt alt det, vi skaber af flere værdier. Tværtimod er kendsgerningen den, at pensionisters, lønarbejderen og navnlig de såkaldt højerelønnede akademikers forbrugsmuligheder er faldet i de senere år med fra 0,2 pct. til 9 pct.

Den politik, der har været ført under navnet helhedsløsning og indkomstpoltik, og som SV-regeringen er enig i skal forstærkes, er den direkte årsag til det næsten forbryderiske spild af muligheder, som den nuværende situation forårsager. Den har ansvaret for den skæve fordeling af de værdier, der bliver frembragt, og også ansvaret for den spekulation og de forbrugsmuligheder, der ikke er dækket af en aktiv arbejdsindsats.

Påstandene om, at vort medlemskab af EF, som jeg hørte venstres ordfører var inde på, ville rette op på vore økonomiske vanskeligheder, har vist sig at være – jeg kan lige så godt sige det direkte – lige så løgnagtige som alle de andre løfter, der blev givet for at få menneskene til at stemme ja i 1972. Det samme gælder de påstande, som blev fremsat dengang om, at hvis krisen skulle komme, ville Fællesskabet have mulighed for at imødegå den og forhindre, at vi fik samme situation som i 1930'erne med stor arbejdsløshed og tilbageslag. Det har vist sig ikke at være rigtigt. Tværtimod har EF stået i vejen og blokeret for, at vi nationalt kunne komme igennem med løsninger, som ville have forbedret vores situation.

Der kunne nævnes mange eksempler. Jeg skal nævne fiskeriet, men vi kunne også nævne landbrugsområdet, som var det område, hvor man lovede Danmark den største gevinst, altså dér, hvor vi skulle have virkelig store resultater. Vi har kunnet opleve, at selv de mest forstokkede tilhængere af EF må begynde at tage afstand fra noget af det, der